

## NA POBŘEŽÍ

Ještě stále jsem měl nos plný pachy strojního oleje, výfukových plynů a ostrého chemického koktejlu, ale najednou jsem byl venku, za interdimenzionální branou. Kola nákladáku se zakousla do sypkého povrchu, instinktivně jsem jemně přidal plyn, vyhnul se řadě balvanů a směřoval víc do svahu, k násypu, za nímž jsem tušil silnici. Slyšel jsem příboj vln, skřek racků a vzduch měl chladivou příchutí. Chaos vojenského skladiště, ze kterého jsem před pár sekundami vyjížděl se svou nečekanou odměnou, vystřídalo opuštěné mořské pobřeží.<sup>1</sup>

Ještě víc jsem přidal plyn, celý stroj se zdánlivě zvedl na zadní, okamžik jsem viděl jen nebe, pak se přední náprava přehoupla přes násyp, vyjel jsem na silnici. Zastavil jsem pravými koly stále ve šterkovišti, přeřadil na neutrální, zatáhl brzdu, nechal motor běžet a vystoupil.

Moře, skalnaté pobřeží, chaluhy, sporadický travní porost, o kus dál od břehu sem tam zakrslý strom. Silnice postavená z šedého hrubozrnného asfaltu, ze kterého drsné počasí po stranách ukusovalo rozeklané kusy. Tmavší záplaty prozrazovaly, že cestu alespoň občas někdo opravuje. Slunce se scho-

---

<sup>1</sup> Jako autor se omlouvám, že nezačínám přesně stejně jako v Hitmanovi končím, ale vrátím se k tomuto příběhu po několika letech a potřebuji se vrátit do proudu příběhu, který s časovým odstupem přece jen cítím trochu jinak než tehdy.

vávalo do oblačného pásu kus nad horizontem, svěží vítr chladil. Chladil až moc.

Znovu jsem prohlédl pobřeží. Kus přede mnou, ve směru, kterým jsem zaparkoval, jsem mezi kameny rozeznával něco, co mohlo být stromem vyvráceným z kořenů. Vrátil jsem se do vozu a rozjel se k němu.

Nebyly to zbytky stromu, ale lodi. Rybářského člunu, větší veslice, vyvržené vlnami na břeh. Mohl jsem si zapálit vaříč, ale oheň je lepší. Navíc jsem tak šetřil palivo.

Seděl jsem u ohně, hřál se o plecháč s kávou v dlaních a pozoroval oblohu. Zdálo se, že slunce právě minulo nejvyšší bod své dráhy, to znamenalo, že jsem se ocitl dost vysoko na severu. A po celou dobu jsem nezaslechl zvuk projíždějícího auta. To znamenalo, že v okolí moc lidí nebude. Asfaltová cesta zase říkala, že nejsme v úplné pustině. Proč jsem právě tady nemělo cenu zkoumat. X-Hawk, pán nad tisíci světy, kterému jsem byl donucen sloužit, měl s člověkem společného tak málo, jako já mám s mravencem.

Za poslední vykonanou práci jsem dostal svou odměnu a zdání svobody. Nepochyboval jsem, že jen zdání, ale opět – mravenec také nepřemýšlí nad tím, proč jeden den slunce zapadá dříve než ten předchozí.

Dopil jsem, zakroužil s posledním zbytkem kávy tak, abych s ní pod kámen vylil i většinu lógru. V okolí stále nikdo. Vyskočil jsem na zadní nárazník, rozvázal plachtu kryjící korbu dost na to, abych se protáhl dovnitř a zkontroloval, zda vezu, co jsem naložil. S X-Hawkem a jeho služebníky člověk nikdy neví. Nic se nezměnilo. Bedny se zbraněmi, bedny s municí, s výbušninami, základní vybavení pro přežití, pár krabic sušených a konzervovaných potravin, trocha zdravotnického vybavení.

Otevřel jsem bednu, kterou jsem sám pro sebe označil jako příruční. Khaki bundu v loveckém stylu jsem zatím odložil

stranou. Navlékl jsem si na sebe podpažní pouzdro, druhé na řemen kalhot. Další na řadě byly pistole.

Samonabíjecí s řadovým zásobníkem, podobné typy se osvědčily v tisícovkách válek na stovkách různých světů. Obě jsem rozebral, a i když to nebylo třeba, protože byly stále ještě cítit strojním olejem, pečlivě vyčistil. Přitom jsem hledal, zda nenajdu stopy Maurbyho efektu – zda neobjevím stopy degradace, rozpadu mechanismu, způsobené skutečností, že v tomto světě nic podobného ještě vymyšleno nebylo, že technologie použité k jejich výrobě sem nepatří. Nic jsem však neobjevil. Už asfaltová silnice mi napověděla, že by to tak mohlo být. Určitě nesloužila jen povozům taženým koňmi nebo kravkami. Na opasek jsem připnul rezervní zásobník a po chvíli váhání jeden granát. Bohužel ne útočný, jen obranný. Pokud ho použiju, budu se muset mít na pozoru.

Další na řadu přišla útočná puška. Žádný zázrak, až na hlaveň a závěr vyrobená lisováním, prohnutý zásobník na puškové střelivo se sníženým výkonem, odhadem na třicet nábojů. Robustní, jednoduchý, současně ale velmi spolehlivý a účinný nástroj k zabíjení. Po chvíli váhání jsem si vzal ještě sumku, tu naplnil čtyřmi dalšími zásobníky, pak bednu zase zavřel a zajistil. Navlékl jsem si na sebe bundu a vrátil se do kabiny nákladáku. Neměl jsem žádný cíl, ale pro přespání by se mi hodilo lepší místo než otevřené pobřeží, kde to profukovalo ze všech stran. Nastartoval jsem, vrátil se na silnici a pokračoval v opatrné jízdě.

Cesta zůstávala pustá, jen občas jsem míjel mnohem hůře udržované silničky odbočující do vnitrozemí. Po necelých padesáti kilometrech jsem našel příhodné místo k táboření – moře se zde do pevniny zakusovalo úzkou zátokou. Mimo hranici přílivu ležely vytažené tři rybářské čluny a do vnitrozemí vedla cesta o poznání lepší než ty, které jsem míjel dří-

ve. Ještě dál od břehu stál jednoduchý přístřešek zbudovaný z kamenů, střechu nahrazovalo dehtem přelitá sukno přibité na nosný rošt z prken. Bylo vidět, že ještě nedávno někdo přístřešek opravoval. Vevnitř jsem našel zásobu nasolených ryb zavěšených na šňůře těsně pod střechou, nějaké dřevo a ohniště.

Vítr mezitím rozfoukal oblačnost, jen daleko za mnou, pokud jsem se nepletl, směrem na sever, zůstával temný mrak, který zdánlivě rostl rovnou ze země. Možná ne zdánlivě, možná opravdu rostl ze země. Vypadalo to, jako by někde na severu dýmala velká sopka. Nechal jsem krajinu krajině. Už se stmívalo, i kdyby v noci po cestě projížděla celá kolona vozů, v rybářském tábořišti by si mě všimli, jen pokud by sje-li z cesty a chtěli tady také zůstat.

Rozdělal jsem oheň, pil slabý čaj a přikusoval k němu slanou rybu. Nebyla jen nasolená, ale i fermentovaná a následně vysušená. Jedl jsem ji celou i s kostmi, které jsem v hutném, téměř jak kámen tvrdém mase ani nedokázal rozeznat.

Bylo pro mě výhodou, že jsem se objevil v málo civilizovaném kraji. Pokud bych měl problémy s lokálními autoritami, mohl jsem se snáze ztratit a pak poučen chybami se znovu vynořit někde jinde. Ale proč právě tady? Nemělo cenu nad tím přemýšlet, ani jsem se nemohl připravit na to, co přijde. Dojeda jsem rybu, spláchl ji posledním douškem čaje. Nejraději bych na oheň přiložil, ale dřevo zde bylo zjevně vzácné. Útočnou pušku jsem opřel o stěnu vedle sebe, jednu pistoli položil ke své pravé ruce, druhou si nechal u sebe a zakutal se do spacáku. Uhasínající oheň kreslil na strop mihotající se stíny. Bylo zvláštní usínat bez cíle, bez známého nebezpečí, bez potřeby něco dělat.

## SRÁŽKA S REALITOU

Ráno mě probudil pach kouře. Slabý, jako by přicházel odněkud z dálky. Přesto jsem hned vyšel ven s automatem na popruhu. Oproti večeru se nic nezměnilo, pusto a prázdno, bez stopy po něčem živém. Vlastně vítr změnil směr – foukalo teď ze severu podél pobřeží. Možná kus přede mnou někdo tábořil. Znovu jsem se rozhlédl. Sopka na opačné straně stále dýmala. Už jsem si byl jist, že je to sopka, žádný jiný stabilní zdroj temných mračen jsem si nedokázal představit.

Vrátil jsem se dovnitř. Tentokrát jsem se spokojil s vařičem ohřátou snídaní z denního vojenského přídelu. Jednu takovou konzervu jsem položil na zemi místo ryby, co jsem snědl. Jinak místo celkově vypadalo stejně, jako když jsem se tady objevil.

Udržoval jsem motor v otáčkách mezi dvěma a třemi tisíci a snažil se odhadnout, jak daleko se s barelem nafty na korbě dokážu dostat. Odhadoval jsem, že na nádrž ujedou necelých pět set kilometrů a s barelem ještě jednou tolik. Po silnici, samozřejmě, v terénu mnohem méně.

Pobřeží teď bylo členitější, zanořovaly se do něj četné zátoky, které silnice objížděla s uctivým odstupem, stále častěji bylo nutno brodit skrze četné potoky a říčky. Asfalt vždy končil desítky metrů před brody. Odhadoval jsem, že při jarním tání byla cesta neprůjezdná. V zimě – záleželo na množství sněhu a technice, kterou měli místní k dispozici.

Do poledne tachometr ukazoval sto padesát kilometrů, ale směrem k jihu jsem se posunul sotva o čtvrtinu ujeté vzdálenosti, tak bylo pobřeží členité.

Čas na kávu.

Vyřadil jsem na neutrální a natáhl se po páčce zapalování, když jsem zaslechl výstřel a křik zpoza mírného pahorku přede mnou. Váhal jsem jen okamžik. Jednička, dvojka, pohledem jsem odhadoval, kde zastavit, abych zůstal lidem na druhé straně skryt. Zabrzdl jsem pod vrcholem terénní nerovnosti s koly natočenými tak, abych se bez couvání mohl pokusit o únik. Motor jsem nechal běžet, střelba se ozývala sporadicky, v nepravidelných intervalech, odhadoval jsem to na tři lovecké pušky. Dvě kulovnice a jedna brokovnice. Dvoulavňová.

Nejprve přískoky a pak příkrčený po čtyřech jsem se přesunoval k vrcholu pahorku. Už jsem rozeznával vyděšený křik žen a dětí a zoufalý řev mužů. Někteří z nich umírali. Otevřel se mi výhled na skupinu vozů tažených koňmi, traktor a malý nákladáček. Mezi nimi se tísnili lidé – ženy, děti. Muži tvořili vnější obrannou linii a proti nim postupovali – nevěděl jsem přesně co. Připadali mi jako lidé ve skafandrech. Lidé se dvěma páry rukou a ocasem navíc. V rukou drželi zbraně, které mi nejvíc připomínaly staré ručnice bez vývrtu, někteří zase vějíře s dobře metrovým rozpětím, ze kterých vyletovaly snopce nažloutlé látky podobné kapalině rychle se měnící v plyn. Chemická zbraň?

Obránci se soustředili na směr od moře. Tam se jim dařilo nápor útočníků zastavit. Ale jen proto, že se nepřátelé rychle stáhli – z druhé strany se blížila větší skupina. Byla to léčka.

Přepnul jsem přepínač střelby na jednotlivou ránu a vybral první cíl.

Prásk, prásk.

První střelou jsem trefil, druhou nikoliv, ale stačilo to, čtyřruký tvor padl na zem.

Další cíl.

A další.

I když si člověk myslí, že všechny trumfy jsou na jeho straně, není dobré zůstat příliš dlouho na jednom místě. Překulil jsem se, abych se dostal do zákrytu balvanu a mohl se následně přemístit na jeho druhou stranu, vzápětí místo, kde jsem před okamžikem ležel, zasáhl cákanec ostře páchnoucí nažloutlé hmoty. Všechny rozstříkující se chuchvalce mě našťestí minuly. To už jsem se ale kryl za balvanem z druhé strany a znovu střílel.

Po třetím výstřelu jsem sklouzl dolů, z čáry horizontu. Právě včas, mou nedávnou pozici opět zasáhla jedovatá látka, kutálel jsem se po svahu dolů. Následovala exploze. Zněla jinak než ty, na které jsem byl zvyklý, ale bylo mi jasné, že by mě spolehlivě zabila. To už jsem ale ležel o dva metry níž pod svahem. Pochopil jsem, že útočníci mají někde záložní družstvo, které mě lokalizovalo, bohužel jsem nevěděl, kde.

Další výstřely loveckých pušek, syčení jedovatých explozí a křik umírajících. Promítl jsem si scénérii, jak jsem ji viděl shora. Měl jsem dobrou šanci dostat se vlně útočníků ze strany z moře do zad a pokropit je, aniž bych ohrozil bránící se vesničany. Vyměnil jsem zásobník, chvíli mi trvalo, než jsem plný vydoloval ze sumky. Budu tam muset namačkat kartóny, aby to šlo snadněji, napadlo mě, zatímco jsem si chystal zbraň. Další zásobník jsem si založil jen tak za opasek kalhot.

Bez dechu jsem se prosmýkl po vodou ohlazených skalách a otevřel se mi pohled na čtyřruké. Na zádech měli batohy připomínající malé vlákny opletené torny. Měl jsem je hezky z boku, postupovali přede mnou jako v linii. Přepnul jsem přepínač palby na dávku. Co dotek spouště, to minimálně tři střely.

Drrc. Drrc. Drrc.

V prvním okamžiku netušili, odkud palba přichází.

Můj zásobník byl prázdný.

Založil jsem druhý, nepřítel nejbližše ke mně, který mou palbu přežil, na mě namířil svou ručnici.

Dostal to do hrudi, přesto stačil vystřelit, měl jsem pocit, že projektil letí tak pomalu, že ho vidím se přibližovat. Minul mě a zasáhl kámen po pravé straně. Neotáčel jsem se a pokračoval v palbě.

Pak jsem periferně zahlédl stín ve vnitrozemí, kousek nad skupinkou bránících se lidí. Vystartoval jsem vpřed, chemická nálož mě minula. Letěla rychlostí něco mezi vrženým kamenem a střelou z praku. Už jsem věděl, kde jsou.

Sedmdesát metrů daleko? Sáhl jsem k opasku, nahmátl granát a serval ho ze sponky. Bylo to daleko, víc otázka štěstí než umu, zda je zasáhnu, či ne. Automat jsem chytil levou rukou, palcem vytrhl pojistku, nadechl se a okamžik zaměřoval cíl. Měli tam něco jako minomet. Napřáhl jsem se a hodil, v dalším okamžiku už jsem se válel po svahu dolů, co nejdále od své předchozí pozice. Jedovaté syčení, pomalé projektily drnčící o kamení okolo.

Exploze.

Poctivého TNT.

Uvědomil jsem si, že ležím a lapám po dechu a využívám doznívající exploze k nabrání alespoň zlomku sil. Věděl jsem, že bych se měl okamžitě zvednout a dál tlačit na nepřitele, ale nebyl jsem toho schopen, vyčerpал jsem všechny své fyzické rezervy.

Ještě chvíli.

Pak se okolo mě ozval šramot. Vlna dalšího útoku?

Věděl jsem, že zásobník automatu je téměř prázdný, sáhl jsem po pistoli a pozvedl se, abych lépe viděl. Nebyla to vlna útoku, ale ústup. Tři, pět, devět čtyřrukých útočníků se stahovalo zpět



k moři. Pohybovali se kradnými přískoky, při každém druhém se přikrčili, až to vypadalo, že se plazí po břiše, další skok byl nelogicky dlouhý. Jejich anatomie musela být nelidská.

Prásk. Prásk. Prásk.

Pálil jsem jim do zad. Věděl jsem, že bych měl opět změnit svou pozici, aby mě nezasáhl flusanec jedového minometu, ale současně jsem potřeboval, aby se nezastavili a neopětováli mou palbu, protože to bych také nepřežil. Nestřílel jsem tak přesně, jak jsem si představoval, tři se dostali až k moři a zmizeli pod příkrovem vln.

Rozhostilo se ticho. Útok nepokračoval. Uvědomil jsem si, že jsem se nechal strhnout, že jsem zareagoval chybně. Navzdory svému výcviku, navzdory tomu, co jsem dělal celý život. Měl jsem sledovat celou srážku, zjistit, jak dopadne, poučit se z toho a využít získané informace ke svému prospěchu. Místo toho jsem se do ní vrhl a teď budu muset čelit následkům.

Vlastně mi to ale nevadilo. Neměl jsem žádný určený cíl, nemusel jsem vůbec nic.

Založil jsem nový zásobník, sbíral síly a dýchal stále pomaleji a pomaleji. Když ke mně dorazili tři muži ozbrojení puškami, seděl jsem na kameni s automatem na kolenou s hlavní směřující šikmo k nim.

## SPOLEČENSKÝ KONTAKT

Zastavili přede mnou, stále jeden vedle druhého, stačila by na ně jediná krátká dávka. Jejich pušky byly lovecké, dvě kulovnice a jedna broková dvojka. Podsadití vousatí chlapi, pracovní kožené boty, kalhoty ze silné látky, kabáty z tuhé plsti. Rybáři, odhadl jsem.

Pušky drželi hlavněmi k zemi, s prsty pryč od spouští.

Jeden z nich, jeho vous byl o poznání lépe udržovaný, něco řekl jazykem připomínajícím němčinu. Mlčel jsem. Jako druhý promluvil muž vlevo s náušnicí. Znělo to o poznání víc jako otázka. A méně jako němčina. Cítil jsem, jak se mi v hlavě probouzí lingvistický uzel – neuronová struktura vytvořená tréninkem, hypnózou, možná i magií a technikou. Muž vpravo, o půl hlavy menší než jeho společníci, vychrlil celou záplavu slov a nemusel jsem jim rozumět, abych pochopil, že se mu nelíbím. Naznačil pohyb, jako by chtěl pušku obrátit mým směrem. Jen jsem zavrtěl hlavou a podíval se na zbraň na svých kolenou. Přitom jsem je periferně dobře sledoval. Před okamžikem byli svědky, co všechno jsem s automatem dokázal.

Elegán opět něco pronesl, smířlivěji než Prudás. To už dorazili další zvědavci. Velký zamračený chlap se sekerou. Klín a část toporu pokrývala namodralá mazlavá hmota. Dvě ženy. Jedna v dlouhé volné sukni ke kotníčkům, druhá v kalhotách podobných jako muži, obě se šátky na hlavách. Promluvily

současně, každá k jednomu z mužů. Jazyk už mi nezněl jako němčina, spíš se podobal švédštině. Začal jsem rozeznávat jednotlivá slova.

„... pomohl...“

„... opatrní...“

„... paralyzovaný... jako Wiliam.“

„... nevidím... sajrajt... na něm...“

Čím víc slov jsem slyšel, tím lépe jsem jim rozuměl.

„Může to být špión. Z jihu. Z Německa, nebo ještě hůř, odněkud z Afriky.“

Žena v sukni se otočila, něco zavolala, tentokrát jsem rozuměl jen tomu, že vyslovila jiné ženské jméno.

Za chvíli přišla další žena, výrazně mladší, s vlasy spletenými do copu bez šátku. Přinesla velkou čturu s vodou a kus sukna, žena v sukni si ji od ní vzala, bez váhání ke mně přistoupila a začala mi otírat tvář. Až teď jsem si uvědomil, že mě celá pálí. Možná mě zasáhl některý z flusanců, kterými tvořivé z moře útočili.

„Děkuji,“ pronesl jsem po chvíli první slovo jejich jazykem.

„Je to špión,“ zopakoval už poněkolikáté Prudšas.

Nevěděl jsem o tomhle světě vůbec nic, kdo s kým proti komu.

Podíval jsem se na Prudšase.

„Jsem voják,“ prohlásil jsem.

Stále jsem musel používat jen jednoduché věty a omezenou slovní zásobu, kterou jsem měl zatím odposlechnutou a k dispozici.

„A zachránil jsem vám život.“

Elegán se nadechl, zřejmě aby protestoval, ale muž se sekerou ho zastavil.

„Kdyby je nezahnal, jsme všichni mrtví,“ porozuměl jsem mu.

Mluvil pomalu a důrazně, sekeru držel nenuceně, jako by s ní zacházel každý den.

„Odpočinek, dál od vody,“ řekl jsem.

Měl to být návrh, ale má slova zněla spíš jako rozkaz, a to zafungovalo.

Muži přikývli, chvíli debatovali a dohodli se na nějakém místě, kterému říkali slovem, jež jsem ještě neznal.

Opatrně jsem se zvedl, šlo to hůř, než jsem předpokládal. Možná jsem byl opravdu částečně paralyzovaný. Teď přicházel kritický okamžik. Pokud jsem chtěl dojít k vozu, musel jsem se k nim otočit zády.

„Jdu si pro své věci,“ řekl jsem.

Doufal jsem, že jsem to řekl.

Uvědomoval jsem si, že v používání přivlastňovacích zájmen mám velké mezery. Ještě stále jsem nezaslechl všechny potřebné tvary.

Otočil jsem se a zvolna odcházel, pušku volně v ruce, prst opřený o lučik spouště. Měli ideální příležitost k tomu, aby se mě zbavili. Nebo já jich. Záleželo na tom, jak moc by byli tiší a pohotoví.

Slyšel jsem, jak mě někdo následuje, drobnými, rychlými kroky. Otočil jsem se, až když jsem se ztratil za vrcholkem pahorku. Následoval mě zvědavý kluk, deset, jedenáct let. Otrhané kalhoty, dřeváky, v kabátě, který mu byl příliš velký a potřeboval zalátat.

Nechal jsem ho a dorazil k nákladáku. Zůstal na místě, v původním stavu.

„Jé, to je úžasné auto! Takové nemají ani četníci, co k nám občas jezdí!“

„Najdi tohle,“ ukázal jsem mu zásobník. „Dva by mohly... někde tam,“ naznačil jsem směr. „Dostaneš... něco...“

Jak se řekne k jídlu, jsem netušil.

Kluk přesto horlivě přikývl a vydal se mezi kameny.

Do sumky jsem si napěchoval čtyři nové zásobníky a dal si práci a přidal k nim kus plochého kartonu, abych je mohl ve spěchu snadněji vytáhnout. Po chvíli hledání jsem našel bednu s pistolemi. Chvíli jsem přemýšlel, pak z ní vytáhl dvě pistole a ke každé jeden zásobník navíc.

Najednou se ozvalo spokojené zahalekání kluka – něco našel. Sáhl jsem po jednom dédédépěčku<sup>2</sup>. Nevypadal, že by ho krmili dostatečně.

Za chvíli už seděl vedle mě, oči vykulené, jak si všechno prohlížel. Našel oba mé zásobníky a poslušně mi je podal.

„Jídlo. Voda, horko,“ vysvětlil jsem mu.

Chvíli přemýšlel.

„Jako že zaliju vodou a...“

Nevěděl jsem, co znamená poslední slovo.

„Ukázat – ukážu.“

Nastartoval jsem a nejsjízdnější cestou se vydal přes pahorek.

Kluka najednou jídlo nezajímalo, oči měl navrch hlavy, šťastný, že se mnou může sedět v kabině.

Dorazili jsme k jeho lidem. Už na první pohled byli připraveni k odchodu. Objevení nákladáku vyvolalo překvapení, ale ne úžas. Podobné stroje zde znali, to vyplývalo i z reakce kluka.

Zastavil jsem a naznačil, že je budu následovat.

Malý nákladáček, odhadoval jsem, že víc než jeden a půl tuny neuveze, traktor se zapřaženým valníkem, tři povozy tažené koňmi, také plně naložené. Pětatřicet, možná čtyřicet lidí, z toho deset dětí. Nevypadalo to, že by to byly kompletní rodiny, spíš ti, co z kompletních rodin zbyli.

---

<sup>2</sup> DDDP – dehydrovaná denní dávka potravin. Vojenské balení.

Cesta se vinula podél zátoky zařezávající se hluboko do pevniny. Tam, kde se blížila k vodní hladině, začínali být lidé viditelně nervózní a ostražití, trojice mužů odjistila své zbraně.

„Jméno?“ zeptal jsem se kluka.

Potřeboval jsem, aby mluvil, abych slyšel co nejvíc slov a ten podivuhodný neuromechanismus v mé hlavě nastartoval.

„Mathias, jmenuji se Mathias,“ začal.

„Framon,“ prozradil jsem mu své jméno, abych ho povzbudil.

Na půl ucha jsem ho dál poslouchal a nechal podvědomí, aby ukládalo nová slova do paměti a vytvářelo další nervové spoje. Nebyla to němčina ani švédština, ale jakási mírně poněmčená staroseverština.

Tempo našeho postupu bylo omezeno chůzí přesích, odhadoval jsem však, že traktor by stejně o mnoho vyšší rychlost nezvládl. Po hodině cesty to vypadalo, že zátoka končí a stačí překonat brodem řeku, abychom se začali vracet zpět k mořskému pobřeží. Elegán – pochopil jsem, že je vůdcem skupiny uprchlíků – ukázal směr a pokračovali jsme dál do vnitrozemí podél řeky. Voda byla na pohled čistá, průzračná a tekla svižně, měl jsem z ní pocit chladu. Členité břehy lemovaly trnité keře a zakrslé smrky, nehostinný kamenitý povrch vystřídala tráva.

Po dalších pěti minutách jsme zastavili v ústí údolí, kde se říčka díky přirozeně vzniklé hrázi ze suti a balvanů uvolněných z jednoho ze svahů rozlévala do šíře. Dobré místo k táboření, to bylo jasné na první pohled. A dokonce se zásobou naplaveného dřeva.

Počkal jsem, kde rozbijí tábor, a pak zastavil kus stranou, dál od vody.

„Tak si vystup,“ pobídl jsem Mathiase.

„V tomhle je denní dávka pro dospělého chlapa,“ vysvětlil jsem mu. „Tři jídla. Snídaně, oběd, večeře. Nebo spíš tři veče-

ře,“ pokrčil jsem rameny. „Jak budeš chtít. Zaliješ vařící vodou, chvíli počkáš a můžeš jíst.“

Možná jsem stále ještě nemluvil úplně plynule a správně, ale rozuměl mi. S poznáním původu jazyka se všechno zjednodušilo, také jsem už měl odposlechnutou mnohem širší slovní zásobu.

„Díky!“

Bylo vidět, že má radost. Vystřelil ven a utíkal ke svým lidem a všem, kteří byli ochotni poslouchat, nepřetržitě něco vykládal. Zůstal jsem v kabině a nějakou dobu sledoval, kdo všechno mu věnuje pozornost. Elegán mezi zvědavé patřil a přerušoval Mathiasův nadšený vodopád slov otázkami. Bohužel jsem neslyšel, co ho zajímá. Dokázal jsem si to však představit, Elegán určitě nebyl hloupý. A ani zbabělý.

Velký muž se sekerou spíš poslouchal, Prudase vykládání za chvíli přestalo bavit. Další tři dospělí muži patřili svým chováním někam mezi. O dva starce jsem se nezajímal. Dospělou část společnosti tvořilo ještě šest žen, dvě z nich jsem už potkal, tři dívky byly na pomezí zletilosti a jedna mladá žena mezi vesničany očividně nezapadala. Modré kalhoty, bunda stříhu přizpůsobeného ženské postavě, pestrý šátek, uvázaný spíš jako módní doplněk než pokrývka hlavy prozrazující, že je žena vdaná. A poslouchala podobně jako velký muž. Zbytek byly děti nejrůznějšího věku včetně nemluvněte, které zde očividně nemělo svou matku. Starala se o něj jedna ze starších žen.

Fajn, vypadalo to, že z kabiny se toho už víc nedozvím.

Zařadil jsem zpátečku, zatáhl brzdu a odpojil kontakt baterky pod sedadlem. Kdybych potřeboval rychle odjet, zdrží mě to jen pár sekund. Předpokládal jsem, že případného zloděje mnohem déle. Teprve potom jsem vystoupil.

Venku byla mnohem větší zima než v kabině a než jsem si pamatoval z rána. Zapnul jsem si kabát až ke krku a oblékl si

bezprstové rukavice. Ve výbavě jsem měl i teplejší, ale ty by mě zpomalily a ztížily by mi případné zmáčknutí spouště. Zkontroloval jsem zámky na celtě zakrývající vstup do nákladového prostoru. Každý se za použití nože mohl prořezat dovnitř, ale zdrželo by ho to a předpokládal jsem, že by mě varoval zvuk porušované látky.

Automat jsem si zavěsil za popruh na záda a pomalu vykročil k vesničanům.

Elegán mezitím rozdělil práci. Někdo sbíral dřevo, jiní rozdělávali oheň, kluci se s udicemi, které si vyrobili z větví, snažili nachytat ryby.

„Promiňte mi mou předchozí nezdvořilost,“ přivítal mě Elegán. „Málem nás ti vetřelci zabili a my byli vystrašení. Proto jsme vám za vaši pomoc nepoděkovali. Jmenuji se Erland Aaberg a jsem, byl jsem,“ zachmuřil se, „starostou vesnice Gruven. Nejvýznamnější rybářské vesnice na severu,“ neodpustil si dodat.

„Tohle ale nejsou všichni lidé z vaší vesnice,“ poukázal jsem.

„Já jsem ze statku, z nezávislého statku,“ zapojil se do hovoru zamračený muž. „Jón Helgusson Igú,“ prozradil své jméno. „A tady,“ ukázal na lidi v okolí, „jsou všichni lidé, kteří přežili z Gruvenu a okolních statků. Mohlo nás být víc, kdyby –“ podíval se na Aaberga.

„To už jsme si vyříkali,“ zarazil ho rychle starosta a začal představovat ostatní muže.

Všechna jména jsem si nedokázal zapamatovat. Prud'as se jmenoval Gjenke, chlap s náušnicí Arne Farsman. Pochopil jsem, že všichni jsou vesměs zemědělci, rybáři a starosta tak nějak řídil obchod s civilizací a vydělával na tom.

„Framon Dotchi,“ představil jsem se nakonec. „Voják.“

„Ale nejste náš, nemluvíte jako našinec,“ zareagoval okamžitě nepřátelsky Gjenke – Prud'as.



„Nejsem,“ nepřel jsem se. „Ale naše země spolupracují a tohle byla tajná akce, proti ...“ pokrčil jsem rameny.

„Proti hydrfům?“ skočil mi do řeči Gjenke.

„Hydrfům,“ potvrdil jsem.

„Je jedno, jak jim kdo říká,“ mávl rukou Farsman. „Byli jste úspěšní?“ zeptal se.

Všichni ztuhli v očekávání odpovědi. Závan větru prozradil, že ledovce se skrývají někde nedaleko.

„Nemohu nic prozradit, jsem voják,“ připomněl jsem. „Jsem poslední ze své jednotky. Ale musím se dostat do civilizace, abych mohl podat hlášení. Našemu i vašemu velení.“

„Takže jste Dán,“ změřil si mě nevraživě Gjenke.

„Musím podat hlášení. Mám informace, které možná pomohou,“ pokusil jsem se jim vlít do žil trochu naděje.

Falešné naděje. Ale pro muže v mé situaci je lepší, když mají lidé okolo něj lepší náladu, když si myslí, že vše se nakonec v lepší obrátí, že přežijí a vrátí se do svých domovů. Silně jsem o tom pochyboval.

Dva kluci současně ulovili ryby, velké ryby, nad prvním z ohňů začala v kotlíku vřít voda.

„Máme málo, ale rádi vás pozveme do našeho středu k jídlu,“ chopil se iniciativy opět Aaberg.

„A na čaj,“ doplnila od ohně žena v sukni. „Každý si dá rád čaj v tomhle chladném počasí.“

Potřeboval jsem si doplnit slovní zásobu, potřeboval jsem se o nich dozvědět víc.

„Děkuji,“ odpověděl jsem a nechal se usadit u ohně.

Přitom jsem přemýšlel, kde se právě teď nacházejí dvě kulovnice a jedna brokovnice.

Historka, kterou jsem se dozvěděl, mě po tom, co jsem sám zažil, nepřekvapila. Z moře se vynořili tvorové, které místní

nazvali hydrfové, přepadli a vykradli rybářské osady blízko břehu moře a pak vesnice nacházející se v blízkosti jedné z místních zátok – fjordů. Jón Helgusson Igú se stal svědkem vyvraždění rybářské samoty a pokusil se varovat největší vesnici, nikdo mu však nevěřil a útok zabijáků z moře následoval s minimálním zpožděním.

„Děkuji za jídlo i čaj,“ rozloučil jsem se.

Den byl ještě kratší, než jsem předpokládal, a začínal dlouhý soumrak. Byl jsem unavený, mnohem unavenější, než bych měl, přičítal jsem to lehké otravě, kterou jsem utrpěl v boji s tvory z moře.

Zvedl jsem se a zamířil pryč z tábora, k nákladáku, který se proti tmavému pozadí svahu rýsoval jen jako nezřetelný obrys. Maskovací barva fungovala lépe, než bych předpokládal, a možná se v tom skrývalo ještě něco víc.

„Dáne?“

Poznal jsem Gjenkův hlas.

Poslušně jsem se otočil.

„Já věděl, že seš Dán,“ zachechtal se spokojeně.

Po posezení u ohně vypadal mnohem uvolněněji, odhadoval jsem, že v jeho plecháči nebyl jen čaj jako v tom mém.

„Hlídky, držte hlídky. Ozbrojené hlídky,“ poradil jsem jim.

Ozbrojení byli jen tři a pochyboval jsem, že své zbraně půjčí někomu jinému. A pokud nebudou v noci spát, budou ve dne unavenější a nepozornější. To mi vyhovovalo. Hlídky navíc nebyly až tak špatný nápad.

Cestou k nákladáku jsem se zastavil u Jóna. Opustil hlavní oheň už dříve a byl se svou rodinou. Ženou v kalhotách, dvěma dospívajícími dívkami a malým chlapcem. Podle toho, co o sobě prozradil, sloužil nějakou dobu u armády.

„Umíte s tím zacházet?“ podal jsem mu pistoli s prázdným zásobníkem bez náboje v komoře.

Vytáhl zásobník, zkontroloval, zda je komora prázdná, a vrátil mi zbraň rukojetí napřed. Podal jsem mu rezervní zásobník a hrst nábojů k tomu.

„Až se v pořádku dostaneme do Osloholmu,“ jméno hlavního města už jsem si zapamatoval, „vrátíte mi ji. Náboje jsou gratis.“

Vážně se na mě podíval a přikývl.

Seděli u miniaturního ohníčku uprostřed temnoty, namačkaní jeden na druhého, vystaveni obavám z budoucnosti, která se vymykala všemu, co doposud poznali. Přesto jsem jim záviděl. Oni ještě nějakou budoucnost měli. Oni byli spolu.

Zanechal jsem je jejich soukromí a opatrně tmou doklopýtal k nákladáku. Nebyla ještě úplná tma. Mohl jsem spát v kabině, nebo venku. Věděl jsem, že po noci strávené v křesle budu pekelně polámaný. Po hmatu jsem odstranil všechny kamínky, které jsem našel, rozložil na zem celtu a zalezl si do spacího pytle. To už se na západě objevovaly první hvězdy. Automat jsem si položil vedle pravé ruky, jednu pistoli pod kolo, u kterého jsem spal, druhou o kus dál pod podvozek. Usínat v divočině bez ohně nebo alespoň pohasínajícího ohniště není nikdy příjemné, ale často je to bezpečnější. Než jsem se doopravdy uložil ke spánku, zjistil jsem, že ke mně někdo přichází. S lampou.

Čekal jsem. Z návštěvníka se vyklubala jedna z dospívajících dívek, typické ošklivé káčátko, se kterým se nikdo příliš ne bavil.

„Přinesla jsem vám něco k pití a jídlu, jako poděkování.“

Teď, po předchozí dlouhé konverzaci, jsem už rozuměl téměř dokonale a slušně se domluvil.

„Díky,“ vzal jsem si malý kastrůlek a plechovou placatici, ve které to uměřeně šplouchalo. Podle váhy byla téměř plná. Dívka se neměla k odchodu. Součástí úplatku byla i ona sama.

„Tví rodiče?“ zeptal jsem se.

„Zemřeli, při útoku,“ odpověděla tiše, ale nerozplakala se.

„Ale ty jsi tady,“ poukázal jsem. „Živá.“

„Ano,“ přitakala. „A jsem všem moc vděčná za to, že se o mě postarali.“

„To je od nich moc pěkné. Pomáhej bližnímu svému,“ nadhodil jsem.

Jen přikývla.

„Děkuji za pití a svačinu k zakousnutí. A teď už se vrať, než ohně pohasnou. Špatně bys hledala své místo,“ doporučil jsem jí.

„Ano, pane.“

Zvedla se a poslušně odešla.

Poslušnost vždy není to nejlepší, co člověk může udělat, ale někdy mu nic jiného nezbyvá. Pokud chce přežít. Přemýšlel jsem, proč jsem se ocitl právě tady. Nepředpokládal jsem, že to byla náhoda. Na náhody už jsem dávno přestal věřit. A také jsem přemýšlel, co vlastně od času, který mi ještě zbýval, chci já. Hvězdy byly stejně cizí jako noc předtím.